

Circular quay, hoàng hôn - Phùng Nguyễn

Tóc em dài sợi nhớ
Tinh em như hơi sương
Yêu em người có biết
Rồi ra cũng đoạn trường?
NDP

Khi người đàn ông trở lại chốn này, hơn một năm trời đã trôi qua. Sẽ không có ai tiếp đón anh ở phi cảng, điều này hiển nhiên rồi. Không ai biết anh đến đây, mà cũng chẳng có ai để anh thông báo! Thực ra thì có một người, nhưng đã lâu rồi anh không còn liên lạc nữa.

Bây giờ là cuối mùa Xuân ở đây. Lần trước anh đến vào cuối mùa Đông, trời gầy gầy lạnh, nhưng trong lòng thì ấm áp. Cho đến bây giờ anh vẫn còn thắc mắc không hiểu tại sao lúc đó anh lại không nhìn thấy cô trong đám người đứng ngồi lố nhố chờ đón thân nhân bạn bè của mình. Anh đã đứng lơ ngơ một lúc, không biết sẽ phải làm gì cho đến khi hai bàn tay mát lạnh bịt lấy đôi mắt anh từ phía sau và thân hình mềm mại của cô áp sát vào lưng anh cùng với tiếng thì thầm bên tai, 'Em nhớ anh quá chừng!' Sẽ không có bàn tay ngày nào, giọng nói ngày nào, cơ thể mềm mại ngày nào vây phủ lấy anh ở trạm vắng lai hôm nay.

Anh ngồi trong lòng chiếc taxi màu trắng có những đường viền màu xanh lá cây sắc sảo nhìn ra ngoài. Lần trước cô đưa anh ra khỏi phi trường cũng bằng con đường này. Đó là lần đầu tiên anh ngồi ở chiếc ghế bên trái đằng trước mà không phải cầm lái. Ở đây, tay lái nằm phía bên phải, và đơn vị đo tốc độ không tính bằng dặm mà bằng cây số giờ. Xe chạy khá nhanh trên con đường hẹp hai chiều, và ở nhiều giao lộ, những 'bùng bình' hình tròn nhỏ xíu thay thế cho hệ thống đèn xanh đỏ. Anh còn nhớ hồi đó cô vừa lái xe vừa luôn miệng giải thích cho anh cảnh vật bên đường. Căn nhà có cấu trúc giống như chiếc đĩa bay mà chiếc taxi vừa bỏ lại đằng sau cũng có trong câu chuyện của cô, anh còn nhớ như in! Có điều gì liên quan đến cô mà anh quên được đâu!

Chiếc taxi dừng lại ở khu phố Bankstown. Anh tìm thấy tiệm phở không chút khó khăn. Lần trước hai người đã ghé vào đây trên đường từ phi trường về căn apartment khiêm tốn của cô. Cô đã cười ngặt nghẽo khi anh than phiền tô phở nhỏ gì mà ... to quá vậy! Vậy mà hai người đã trở lại tiệm phở này mấy lần. Lần sau cùng là buổi sáng cô đưa anh ra phi trường để về lại nơi anh đã đến. Anh chọn chiếc bàn nhỏ ở gần cửa sổ, ngồi quay mặt ra đường, gọi một tô phở và chén nước tiết. Tô phở nhỏ ... vẫn to tướng như ngày nào đang tỏa mùi thơm. Anh cúi xuống, hít vào thực mạnh. Làn hơi nước từ tô phở bám vào cặp mắt kiếng, làm thành màn sương mù khiến anh không còn nhìn thấy gì hết. Anh cứ để yên như thế, chờ đợi làn hơi nước chậm chạp tan đi, và mong muốn một điều vô cùng kỳ diệu sẽ xảy đến! Biết đâu cô sẽ hiện ra trước mặt anh, mái tóc dài phủ bờ vai, nghiêng người về phía trước vắt chanh vào tô phở của anh, môi cong cong nụ cười vẫn làm anh xao xuyến! Khung kiếng cửa sổ trước mặt trống trơn, và anh một mình với những cọng phở buồn thiu!

Anh lang thang ở khu Darling Harbor gần hết buổi chiều. Từ chỗ anh ngồi với ly cà phê latte thơm lừng ở chiếc bàn đặt ngoài sân quán cà phê của bến cảng, anh có thể nhìn thấy tấm biển quảng cáo của rạp chiếu bóng IMAX trên đó hàng chữ xanh đỏ 'màn ảnh ba chiều lớn nhất thế giới' chớp tắt liên hồi. Trước mặt anh là con vịnh nhỏ xíu màu xanh lơ, bao bọc bởi những tòa nhà cao, những chiếc cầu, và những con đường đầy bóng cây. Phía bên trái, cùng dãy với tiệm cà phê anh đang ngồi, là khu thương xá dành cho du khách, nơi lần trước anh đã cùng cô la cà chọn lựa những món đồ nho nhỏ mang dấu ấn nghệ thuật của sắc dân Aborigine. Và đằng kia là chiếc tàu thủy được cải biến thành nhà hàng nổi, nằm khiêm nhường bên dưới chiếc cầu rộng dành cho người đi bộ bắc ngang con vịnh. Cao hơn nữa là chặng đường rầy mảnh mai dành cho những chuyến monorail về một đường thanh thoát lên toàn cảnh. Hôm đó trời mưa lất phất khi hai người leo lên chiếc monorail đi một vòng thành phố. Những con đường, những hàng cây, những tòa nhà chạy giạt lùi về phía sau, và cô quay mặt thẹn thùng khi ống kính của chiếc máy thu hình trên tay anh rời khung cửa kiếng bám đầy những hạt mưa để hướng về phía cô.

Trời đã về chiều khi anh bước ra khỏi quán cà phê lộ thiên trên bờ con vịnh nhỏ. Anh dự định sẽ thả bộ về khu trung tâm thành phố. Trước hết anh sẽ vào thương xá Center Point, lang thang ở khu bán thức ăn, hít thở lại mùi thơm của các món ăn mang hương vị đặc thù của những vùng đất xa xăm trên thế giới, từ Cận Đông, từ châu Mỹ La Tinh, từ châu Âu, châu Á. Có thể anh sẽ ăn một chút gì đó, một ổ bánh mì với miếng thịt muối hồng hào và những thanh dưa chuột tươi mát. Nếu có cô cùng đi, chắc anh sẽ chọn cho cô món bánh mì kẹp thịt cừu thái mỏng mà cô rất ưa thích, và anh sẽ đưa cô đến một chiếc bàn trống gần đó, vừa gặm bánh mì vừa nghe cô nói huyền thiên. Sau đó anh

sẽ đến cái góc phố đối diện trạm xe lửa Saint James, hy vọng anh chàng nghệ sĩ rong với chiếc saxo bóng loáng vẫn còn hành nghề ở đó. Lần trước anh và cô đã dừng lại ở đây, và anh đã làm cô tròn mắt thán phục khi tờ giấy bạc màu xanh từ bàn tay anh chao đảo trong không khí và rơi gọn gàng trong chiếc hộp vuông chứa đầy những đồng tiền kim loại óng ánh màu bạc. Và cái flash trên chiếc máy ảnh trong tay cô lóe lên bắt lấy nụ cười rạng rỡ của anh và anh chàng thổi kèn rong. Và những thanh âm hân hoan của một bản nhạc Nam Mỹ quen thuộc để tiễn chân anh và 'cô vợ xinh đẹp' lúc hai người băng qua đường hướng về phía trạm xe lửa.

Người thổi kèn rong đã không còn ở đó. Anh đứng ngơ ngác ở góc phố rộn rịp người qua kẻ lại, buồn rầu nhìn cái hành lang hun hút dẫn vào trạm xe lửa Saint James ở bên kia đường. Anh chẳng nên vào đó làm gì. Anh sẽ lạc lối mất thôi! Tốt hơn anh nên đón chuyển xe buýt ở một trạm gần đó. Anh có thể hỏi người ta để biết chắc là mình đi đúng lộ trình và đến nơi kịp lúc. Ít nhất cũng phải mất khoảng nửa tiếng để anh tới được địa điểm hành lễ. Anh phải có mặt ở buổi lễ quan trọng đêm nay, như đã hứa. Một lời hứa đã cũ, đã không còn cần thiết cho bất cứ ai, ngoại trừ chính anh. Anh cần một lý do cho chuyến viễn du, không phải vậy hay sao? Anh vỗ vỗ vào túi quần bên trái, yên tâm nhận ra chiếc ống dòm Bushnell nhỏ xíu vẫn nằm còm cộm ở đó.

Cô đến đây từ sớm, lúc khuôn viên trường Đại Học còn thưa người. Cô đi lãnh bộ lễ phục ra trường rồi lang thang trong khuôn viên Đại Học, ngắm nghía khu mặt tiền ngôi trường cổ kính màu gạch rêu phong và khu thư viện với lối kiến trúc mới mẻ. Ngày mai nơi này sẽ trở thành kỷ niệm. Sẽ có những kỷ niệm mà cô muốn ôm ấp mãi. Có những kỷ niệm mà cô muốn quên đi. Và có những điều tưởng chừng như đã quên đi.

Một chút nữa đây cô sẽ khoác lên người bộ lễ phục màu đen rộng thùng thình, sẽ gắn lên đầu chiếc nón vuông vức có sợi tua vàng óng ánh, sẽ ngồi vào hàng ghế dành cho đám sinh viên tốt nghiệp, hồi hộp chờ nghe tên mình được xướng lên trong những chiếc loa phóng thanh đặt chung quanh cái sảnh đường mệnh mông của viện Đại Học. Rồi cô sẽ lén lút trên những bậc tam cấp để bước vào vùng ánh sáng chói chang, nơi các chức sắc của viện trong bộ lễ phục rườm rà và trang trọng đang chờ đợi. Những chiếc máy quay phim, những ống kính máy chụp hình sẽ hướng về phía cô, và những tia chớp từ những ngọn flash sẽ lóe lên. Và những tiếng vỗ tay, những tiếng huýt sáo vang lên từ những hàng ghế dưới khu khán giả sẽ làm bước chân cô vướng víu trên đường trở lại chỗ ngồi. Và trong tay cô là tờ giấy chi chít những con dấu xanh đỏ và những chữ ký ngoằn ngoèo, bằng chứng của một thành tựu.

Khi buổi lễ kết thúc, cô theo chân mọi người trong gia đình len lỏi qua vòm cổng hình cung bước ra ngoài chiếc sân cỏ mệnh mông ở mặt tiền của ngôi trường. Ở đó, đám sinh viên mới ra trường và thân nhân của họ đang tụm năm tụm ba trò chuyện vang rân. AỒnh đèn flash từ những chiếc máy chụp hình lóe lên liên tục. Cô đưa tay sửa lại sợi tua vàng trên chiếc nón vuông rồi đứng sát vào người bạn trai của mình, cười thật duyên dáng vào ống kính chiếc máy chụp hình trên tay người anh của cô. AỒnh đèn flash lại lóe lên như một tia chớp rực rỡ, làm rực sáng khuôn mặt tươi cười của hai người. Cô cười thẹn thùng khi bà chị dâu lớn tiếng khen hai người trông thật đẹp đôi! Bỗng dưng, nụ cười trên môi cô vụt tắt. Người cô lạnh toát, đôi mắt mở to quay lại thật nhanh nhìn qua vai người bạn trai tìm kiếm. Có ai đó vừa gọi tên cô. Tiếng gọi dịu dàng, tha thiết, và ... vô cùng thân quen! Một anh chàng cao lớn đứng án ngữ tầm mắt làm cô chẳng nhìn thấy gì phía đằng sau anh ta. Chắc mình nghe nhầm, cô nghĩ thầm. Không có ai biết được cái tên này của cô, ngoại trừ một người. Mà người ấy thì không có ở đây. Nhất định không! Người bạn trai nắm chặt bàn tay run rẩy của cô, hỏi với vẻ quan tâm, 'Em có sao không? Chắc em mệt lắm rồi, hay là mình về đi thôi.' Cô quay lại nhìn anh, cố làm ra vẻ bình thản, trả lời, 'Em không sao.' Và để chứng minh, cô tặng anh một nụ cười thật tươi! Cả nhà kéo nhau ra về. Còn phải kéo đến nhà ông anh lớn để dự buổi tiệc do anh ấy khoản đãi cô em gái cưng vừa mới tiểu đăng khoa nữa chứ. Trên đường ra bãi đậu xe, cô trở nên trầm lặng hẳn đi. Cô biết rõ cái tiếng gọi mà cô vừa nghe chỉ là một ảo giác. Nhưng tại sao nó lại đến với cô ngay vào lúc này, khi mà mọi việc đều như hoàn hảo? Cô vừa tốt nghiệp từ một trường Đại Học danh tiếng nhất nước, cô có một người bạn trai được lòng tất cả mọi thành viên của gia đình, và mọi người, kể cả chính cô, đều vô cùng yên tâm về một tương lai đầy hứa hẹn đang chờ đón cô. Vậy mà chỉ cần một thanh âm đến từ một nơi chốn rất mơ hồ đã dậy lên trong cô niềm xao xuyến. Nỗi bất an đã như con gấu ngoan ngoãn thu móng vuốt trong giấc Đông miên dằng dặc chột cựa mình thức giấc. Cô lại xoay qua cười duyên với người bạn trai, cố dìm xuống cái cảm giác nhói nhói đang dâng lên trong lòng.

Toa tàu khá vắng vẻ. Cô ngồi cạnh cửa sổ, đưa mắt nhìn ra ngoài. Cô lên tàu ở Canleyvale thay vì Cabramatta, mặc dù trước đó cô đã lang thang ở khu phố Việt Nam này khá lâu. Ở đây vắng hơn, để

tìm chỗ đậu xe, cô tự bào chữa. Năm ngoái cô cũng lên tàu tại trạm này, cùng với anh ấy! Hai người đã chọn ngồi ở chiếc ghế cạnh cửa sổ như nơi cô đang ngồi bây giờ. Anh hỏi cô đủ thứ chuyện, từ những ngôi nhà gạch màu đỏ đang chạy giạt lùi về phía sau cho đến những địa danh mà anh mới nghe thấy lần đầu. Cô tựa đầu lên vai anh suốt cuộc hành trình, thỉnh thoảng cười khúc khích vì những nhận xét ngộ nghĩnh của anh về người ngắm cảnh vật của thành phố cô đang cư ngụ. Cô nhớ rất rõ cái cảm giác êm đềm khi má cô tựa trên bờ vai anh ấm áp, chiếc hôn nhẹ nhàng trên tóc, và bàn tay anh dịu dàng bóp khẽ cánh tay cô. Đêm qua cô nằm thao thức thật lâu trên giường. Buổi tiệc mừng cô ở nhà người anh cả thật vui, cô đã cười nói thật nhiều. Nhưng nỗi bất an vẫn theo đuổi, rình rập cô suốt buổi, và theo cô vào giường ngủ. Rồi bỗng dưng cô chợt hiểu ra! Anh đã có lần hứa sẽ đến chung vui cùng cô ngày cô ra trường. 'Anh sẽ đến, ngay cả chỉ để trốn vào một góc khuất tối tăm nào đó nhìn trộm nhỏ đang hân hoan bước lên khán đài nhận văn bằng, nhỏ dễ thương của anh!' 'Bởi vì anh muốn nhìn tận mắt xem nhỏ giống .. cái gì trong bộ áo thụng đen và chiếc nón vuông vức đó!' Anh cười ha hả tiếp lời. Cô cũng cười, không hề thắc mắc về cái lý do tại sao mà anh sẽ phải trốn vào một góc để nhìn trộm cô. Chắc anh sẽ làm vậy nếu anh đã đến dự cuộc lễ đêm qua. Nhưng anh đã không đến, cô biết chắc. Anh còn đến để làm gì nữa chứ? Cái tiếng gọi 'nhỏ dễ thương' vang lên bên tai cô hồi đêm qua chỉ là tiếng kêu thảng thốt của một ước vọng thầm kín mà cô đã cố chôn vùi trong những tháng ngày qua, từ lúc anh và cô chia tay. Nhất định là vậy.

Cô ra khỏi nhà ga Circular Quay, bước chậm rãi trên lề đường rộng thênh thang rồi rẽ trái. Cô đã dự định đi lại con đường mà anh và cô đã đi qua lần trước, dừng lại ở những nơi họ đã dừng lại, và sống thêm một lần nữa cái quá khứ tưởng đã vùi sâu cùng ngày tháng. Rồi sẽ rũ bỏ hết, trở về với những gì cô đang nắm chắc trong tay. Chân cô chùng lại trước tiệm ăn mang bảng hiệu Oyster Bar. Chiếc bàn nhỏ hình tròn cạnh mé nước còn trống. Ở đó người ta có thể nhìn thấy rất rõ nhịp cầu vòng cung màu đen của Harbor Bridge bắc ngang cửa vịnh. Và những chiếc tàu chở du khách tham quan những vùng biển lân cận ra vào tấp nập. Và anh thì cứ khen lấy khen để món nghêu xào thịt bằm cô gọi. Anh vốn khéo nịnh mà!

Cô không dừng lâu ở Opera House, cái hí viện nổi tiếng thế giới nhờ vào lối kiến trúc rất lạ mắt. Cô sẽ trở lại khu này trên đường về. Cô muốn ghé thăm Botanic Garden nằm đối diện khu nhà hát. Ở đó, anh và cô đã ngồi bên nhau thực lâu trên bãi cỏ xanh, dưới bóng mát của tàng cây xum xuê, ngắm những bông hoa tím lay động trong gió chiều. Xa hơn nữa dưới kia là mặt biển loáng nắng, những chiếc thuyền buồm căng gió, và anh với giấc mơ thảo khấu. Cô đã cười ngất khi anh bảo anh muốn cướp chiếc thuyền buồm, kéo lên lá cờ sọc người xương chéo vào bắt cóc 'nhỏ dễ thương.' 'Để làm chi vậy?' Cô hỏi. 'Thì để tấn phong nhỏ làm ... nữ tặc chứ chi!' Có khi đó cũng là một giải pháp, cô đã nghĩ. Không có ai trong gia đình cô hài lòng với mối quan hệ tình cảm giữa cô và anh. Không ai tin rằng anh có thể mang đến cho cô hạnh phúc. Nhưng cô thì lại cảm thấy hạnh phúc quá đổi. Nhất là những lúc được bên nhau như thế. Những giây phút vô cùng hiếm hoi. Anh chẳng bao giờ ở được lâu với cô. Những hệ lụy từ quá khứ cứ bám lấy anh như những sợi xích oan nghiệt, kéo giạt lấy anh ra khỏi tay cô. Nếu anh có thể trở thành tên cướp biển, cướp lấy cô đưa cô đến một nơi chốn xa xôi nào đó ở cùng trời cuối đất, cắt đứt với mọi ràng buộc trói trăn thì hay biết chừng nào!

Cô đứng dậy. Cặp chim nhỏ màu đen vẫn kiếm ăn gần đó giương mắt nhìn cô kêu lú lú rồi vỗ cánh bay lên tàng cây bên cạnh. Cô nhìn theo, bắt gặp cái tháp tròn màu vàng kim lấp ló phía trên những tàng lá xanh ngất. Đó là tháp Center Point. Cô đã đưa anh đến đó một lần. Và tiếc mãi đã không thể cùng anh ngắm toàn cảnh thành phố từ trên cao. Zero visibility, cô gái ở quầy vé giải thích. Hôm đó trời mưa khá lớn, và sương mù đã bao phủ khu trung tâm của thành phố. Ông trời biết mình sắp phải chia tay nên nhỏ lệ đó, anh khô hài. Ngày hôm sau anh sẽ rời thành phố để trở về với công việc của anh. Và cô thì chỉ còn được gần anh có một đêm nữa, rồi không biết bao giờ mới gặp lại. Không bao giờ, cô nghĩ thầm.

Sau cuộc chia tay đầy nước mắt ở phi trường ngày hôm sau, họ đã chia tay một lần nữa, vĩnh viễn. Trong bức thư gửi cho cô không lâu sau đó, anh nói về cái tâm hồn 'mong manh như sợi tơ trời' của cô, 'run rẩy không ngưng nghỉ vì những cơn gió không đâu,' mãi ray rút với những 'bản khoản không duyên có' khiến anh cảm thấy mình vô cùng khổ sở vì 'rõ ràng tình yêu anh dành cho nhỏ đã không có đủ tính thuyết phục để giúp nhỏ vững tin ở tương lai của chúng ta.' Anh nói về tính kiêu ngạo đáng ghét của chính mình mà anh đã sử dụng như là một thứ vũ khí hiệu nghiệm để chống chọi với những bất trắc của đời sống nay đã 'méo mó, biến dạng đến độ không còn nhận ra được' chỉ vì cái cảm giác bất lực trước những dẫn vật mà cô đã phải gánh chịu bấy lâu nay. Anh 'hào phóng' nhận lãnh mọi 'sai lầm' trong mối quan hệ giữa hai người, và anh mong cô tha thứ. 'Anh thực lòng muốn mang đến cho em niềm vui, và anh đã thất bại,' anh kết luận. Không có câu nào nhắc đến lời hứa sẽ đến dự buổi lễ ra trường của cô vào cuối năm tới!

Cơn giận tưởng đã lắng xuống từ lâu bỗng lại dâng lên cứ như cô mới vừa nhận được bức thư của anh ngày hôm qua. Anh thực là độc ác! Thuở yêu anh, cô như con chim non mới cất cánh lần đầu đã rơi ngay vào cơn bão tố! Mỗi tình của cô và anh đã chịu sóng gió ngay từ buổi đầu, và chỉ để cho nó có cơ may sống sót, cô đã chịu đựng rất nhiều phiền não. Cô mãi lo sợ về cái chung cuộc buồn thảm của cuộc tình mà cô đã hân hoan bước vào với trái tim say đắm. Cô chỉ cảm thấy vững tâm khi có anh bên cạnh, mà anh thì họa hoằn mới đến cùng cô. Lẽ nào anh không biết cô luôn xem anh là chỗ dựa tinh thần của cô hay sao? Đâu rồi sự từng trải, cảm thông và độ lượng mà cô vẫn kỳ vọng ở anh? Và nếu anh đã yêu cô nhiều như anh đã nói thì tại sao cái tính 'tự phụ đáng ghét' của anh vẫn còn đóng một vai trò trọng yếu trong đời sống của anh như vậy? Cô chưa hề nói gì với anh về những suy nghĩ của mình sau đó. Cô lặng lẽ quay về với trường lớp, với nỗi buồn không muốn chia sẻ cùng ai. Và cô thấy mình lớn ra cùng với nỗi giận hờn ngày mỗi nhạt đi. Cô không còn là cô gái yếu đuối mãi lo sợ những điều không đâu, mãi chịu thiệt thòi vì nỗi e ngại sẽ làm buồn lòng người khác. Trong số những người vẫn đeo đuổi mình, cô đã bình tĩnh chọn lấy một. Và cô đã cảm thấy yên tâm với cuộc tình mới, nếu có thể gọi đó là một cuộc tình! Chắc anh sẽ không đồng ý, tình yêu khác hôn nhân có mỗi một điều, khả năng lựa chọn, anh vẫn thường tuyên bố. Mặc kệ anh với cái tính kiêu ngạo đáng ghét của anh! Vậy mà mỗi buổi sáng cô đối diện tấm gương soi chải tóc, những sợi tóc cứ dài mãi ra như một ước hẹn đã trễ tràng. Em có còn nuôi tóc, cho người dài ước mơ? 'Em sẽ nuôi tóc dài cho đến khi nào em hết thương anh,' cô nhớ mình đã trả lời anh như vậy. Cho đến mới đây, cô vẫn nghĩ chỉ vì mái tóc dài thích hợp với khuôn mặt của cô hơn.

Cô bước xuống con dốc nhỏ dẫn ra khỏi khu công viên. Trước mặt cô là con đường nhỏ chạy dọc theo bờ vịnh. Cô đứng tựa vào bức tường xi măng thấp ngăn con đường và bờ nước, nhìn về phía hí viện. Mặt trời đã xuống thấp, trông như cái đĩa tròn chói lọi gần trên nóc tòa nhà có những chiếc mái hình vỏ sò úp lại. Cơn gió chiều lành lạnh từ ngoài vịnh thổi vào làm bay tung những sợi tóc dài. Cô đưa tay vuốt tóc, nghĩ thầm ngày mai mình sẽ đi cắt tóc. Cắt thật ngắn. Và trút bỏ hết. Sẽ chỉ còn lại nỗi bình an tìm thấy được sau bao ngày tháng. Cô bước những bước chậm rãi hướng về phía trạm xe lửa Circular Quay. Những đứa bé mặc đồng phục đã thôi đùa giỡn ồn ào trên bãi cỏ phía trước Botanic Garden. Cô băng ngang qua mặt người thổi kèn dạo, chiếc kèn đồng sáng loáng lấp lánh trong hoàng hôn, Tiếng kèn bỗng trở lên, rộn ràng âm hưởng vùng Nam Mỹ. Cô dừng bước, quan sát người thổi kèn, và chợt nhớ ra đã từng gặp ông ta ở một góc phố cạnh khu thương xá David Jones. Lúc đó ông đã thổi tặng cô bản nhạc này vào lúc cô sửa soạn băng qua đường để vào trạm xe lửa Saint James. Hôm ấy cô không đi một mình như hiện giờ. Cô bước đến gần, định bụng sẽ bỏ vào chiếc hộp giấy mấy đồng tiền lẻ sau khi bản nhạc chấm dứt. Dù sao ông cũng đã có lần khen cô xinh đẹp!

Đúng vào lúc cô đang cúi húi mở chiếc xách tay tìm tiền lẻ, tờ giấy bạc màu xanh lá cây hiện ra trước mắt cô, chao đảo trong không khí, rồi đậu xuống nhẹ nhàng trên những đồng xu màu bạc trong chiếc hộp giấy hình vuông như trò quỳ thuật! Trong một vài giây, người cô như đóng băng. Cuối cùng rồi cô cũng xoay người lại được. Anh đứng im sững trước mặt cô, khuôn mặt tiêu tụy và nụ cười hân hoan pha chút bối rối. Cũng phải một thế kỷ trôi qua trước khi cô nhìn thấy cánh tay mặt của anh đưa ra phía trước trong một động tác chậm chạp nhưng dứt khoát, bàn tay mở rộng mời mọc. Cô đứng chết trân, run rẩy như chiếc lá trước gió, đầu óc rối tung, miệng há ra như con cá ngộp nước đang cố ngoi lên hớp không khí. Trong đôi tai lũng bưng của cô lại vang lên tiếng gọi dịu dàng cái tên đêm qua, cái tên chỉ có mỗi hai người biết.

Người thổi kèn rong nín thở chờ đợi. Những âm thanh hoặc rộn rã hân hoan hoặc u buồn thất vọng sắp phát ra từ chiếc kèn đồng sẽ được quyết định bởi cô gái Đông phương tóc dài như giòng suối đen tuyền và bờ vai run rẩy đang đứng quay lưng lại phía ông. Ông khẽ xoay chiếc kèn đồng trong tay, ngửa người về phía sau trong tư thế chuẩn bị. Giọt nắng cuối cùng của buổi chiều rơi xuống trên vành loa tròn bóng loáng của chiếc kèn đồng, phản chiếu lên đôi mắt của người khách phương xa, làm sáng lên một trời nhớ thương khắc khoải.

25 tháng Mười, 1997
PHÙNG NGUYỄN